

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyní JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. P. S.**, zastoupen JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Hostinského 2282/4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. F. E.**, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2018, č. j. JMK 46209/2018, sp. zn. S-JMK 11345/2018 OŽP Hod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 A 71/2018 - 71,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 A 71/2018 - 71, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 3. 2018, č. j. JMK 46209/2018, sp. zn. S-JMK 11345/2018 OŽP Hod, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně, JUDr. Ilony Chladové, advokátky, na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti 25 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018, č. j. JMK 46209/2018, sp. zn. S-JMK 11345/2018 OŽP Hod (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 13. 12. 2017, č. j. OŽP-ČJ/67021- 17/MOU, sp. zn. OŽP/19794-2016/MOU, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby čistírny odpadních vod včetně povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 9. 1. 2020, č. j. 62 A 71/2018 - 71 (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že čistírna odpadních vod žalobce je vodním dílem, které má sloužit k nakládání s vodami. K provedení takového vodního díla je třeba povolení vodoprávního úřadu. Povolení k provedení vodního díla může být podle § 15 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), vydáno pouze tehdy, je-li (byť i současně) povoleno odpovídající nakládání s vodami. Jestliže nejsou splněny podmínky pro povolení nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod do podzemních vod), je nadbytečné zkoumat, zda žalobce splnil zákonné podmínky pro dodatečné povolení stavby čistírny odpadních vod. Dodatečnému povolení provedení vodního díla (čistírny odpadních vod) tedy v posuzovaném případě musela předcházet úvaha správních orgánů o splnění podmínek pro povolení nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod do vod podzemních). Krajský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že pro vydání povolení k vypouštění odpadních vod z jednotlivých staveb pro bydlení či rodinnou rekreaci do vod podzemních jsou stanoveny přísnější podmínky než v případě vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Vypouštění odpadních vod z jednotlivých staveb pro bydlení či rodinnou rekreaci do vod podzemních je výjimečným řešením. Uvedené pramení z cílů ochrany vod podle vodního zákona [§ 23a odst. 1 písm. b) vodního zákona] i práva Evropské unie [čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. 10. 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky].

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že pro posouzení věci není rozhodné povolení správního orgánu k nakládání s vodami a stanovení podmínek pro povolení nakládání s vodami, ale podstatnou je otázka dodatečného povolení stavby, která je otázkou prvotní a nelze jí předřazovat závěry správního orgánu, že pokud nelze ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona vyhovět žádosti o povolení vypouštění odpadních vod, nelze vyhovět ani žádosti o dodatečné povolení umístění stavby (čistírny odpadních vod). Krajský soud tak posoudil věc nesprávně.

pokračování

[6] Stěžovatel zdůraznil, že jeho čistírna odpadních vod je certifikovaným výrobkem, jemuž za předpokladu, že splňuje harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh, jak vyplývá z unijních předpisů, stanovují unijní předpisy řadu administrativních úlev. S těmito skutečnostmi se však správní orgány a následně ani krajský soud nevypořádaly. Předně měl žalovaný rozhodnout, zda bude stěžovateli povolena, nebo zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby, se zohledněním toho, že se u čistírny odpadních vod jedná o certifikovaný výrobek, a následně posuzovat stavbu dle vodního zákona.

[7] Dále upozornil, že ve skutkově shodné věci krajský soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 29 A 69/2018 - 44, rozhodl zcela opačně, a to tak, že správní žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z výše uvedeného vyplývá, že skutkově shodná věc je soudem ve správním soudnictví rozhodnuta odlišně v rozporu s právní jistotou.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný argumentaci stěžovatele, že správní orgán měl rozhodnout, zda bude stěžovateli povolena, nebo zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby, se zohledněním toho, že se u čistírny odpadních vod jedná o certifikovaný výrobek, a následně posuzovat stavbu dle vodního zákona, přisvědčil v tom, že se skutečně jedná o certifikovaný výrobek. Ten by v případě řádného povolení mohl být realizován podle § 15a odst. 1 vodního zákona pouze na základě ohlášení vodoprávnímu úřadu jako speciálnímu stavebnímu úřadu a vzhledem k tomu by se mohlo mít dle § 15a odst. 4 vodního zákona (ve znění do 31. 1. 2020) za povolené i nakládání s vodami. Podle žalovaného ovšem i v tomto ustanovení vodní zákon stanoví vyvratitelnou domněnku, že *jestliže vodoprávní úřad s provedením ohlášeného vodního díla souhlasí, má se za povolené i nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c)*. Jedná se tedy o zjednodušený postup, kdy se povolení k nakládání s vodami spočívajícímu ve vypouštění odpadních do vod podzemních či povrchových nevydává samostatným rozhodnutím či samostatným výrokem ve společném rozhodnutí. Stále je zde však stanovena povinnost mít nakládání s vodami povolené. Takto „zjednodušené“ povolení k nakládání s vodami vodní zákon připouští podle žalovaného pouze tehdy, jde-li o povolení stavby, která je certifikovaným výrobkem a je řádně před započítím její realizace ohlášena vodoprávnímu úřadu a ten s provedením stavby souhlasí. Za situace, kdy stavba domovní čistírny odpadních vod je provedena bez stavebního povolení či jiného opatření (ohlášení příslušnému stavebnímu úřadu), nelze rozhodně již vůči stavebníkovi uplatňovat takto „vstřícný“ zjednodušený postup, neboť to zákon neumožňuje.

[10] Stěžovatel v replice setrval na názoru, že se krajský soud nevypořádal dostatečně s argumenty v žalobě. Dle stěžovatele je rozhodující posouzení kritérií pro dodatečné povolení provedeného díla, a pokud žalovaný nesplnění kritérií spatřuje mimo jiné v nesplnění podmínek pro vypouštění odpadních vod ze staveb pro bydlení do vod podzemních dle § 38 odst. 7 vodního zákona, pak stěžovatel opětovně zdůrazňuje, že v daném případě se jedná o přečištěné odpadní vody. Pokud však i přesto žalovaný dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky dle vodního zákona, nic nebránilo

správním orgánu na tuto skutečnost stěžovatele upozornit s možností přijetí dalšího opatření příp. modifikovaného opatření tak, aby mohlo být vyhověno výše uvedenému ustanovení. Stěžovatel má za to, že § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona dopadá přiměřeně i na řízení o dodatečném povolení čistírny odpadních vod, jedná-li se o certifikovaný výrobek, jako je tomu v tomto případě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou odlišného rozhodnutí krajského soudu v obdobné situaci.

[13] Obecně je třeba poznamenat, že „*nejednota vyslovených právních názorů je jev imanentní v podstatě každému systému rozhodování o právech a povinnostech a častěji se projevuje tam, kde paralelně rozhodují o obdobných otázkách různé orgány. Tak tomu je i v obecném soudnictví a u správních soudů jako jejich součástí. Jak na úrovni prvoinstanční (tj. u krajských soudů), tak v řízení o kasační stížnosti jako v podstatě jediném oprávněm prostředku ve správním soudnictví se totiž může stát, že o obdobných případech budou rozhodovat různé orgány (různé senáty či různí samosoudci téhož soudu resp. – v první instanci – i různých soudů), takže nelze zajistit, aby vždy rozhodnutí v obdobných věcech byla shodná. (...) Rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je potud nežádoucí (a může způsobit nezákonnost příslušného soudního rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb.), děje-li se nereflektovaně – pokud ten senát či samosoudce krajského soudu, který rozhoduje později, se argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu nebo samosoudce, třebaže je mu takový názor znám či mu být znám měl a mohl.“ (viz rozsudek ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51, č. 1424/2008 Sb. NSS, obdobně nověji rozsudek ze dne 3. 6. 2020, č. j. 1 As 70/2019 - 22, body 15 a 16).*

[14] V bodě 17 rozsudku č. j. 1 As 70/2019 - 22 se dále uvádí: „*Také Ústavní soud zdůrazňuje ve své judikatuře, že ke znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který jako stěžejní znak a předpoklad právního státu zahrnuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů (např. náleze ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04). Ačkoliv nelze vyžadovat kategorickou neměnnost výkladu či aplikace práva, je nezbytné, aby případná změna byla transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody. Pouze takto transparentně vyložené myšlenkové operace, odůvodňující rozdílný postup nezávislého soudu, resp. soudce, vylučují, v rámci lidsky dostupných možností, libovůli při aplikaci práva (např. náleze ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 3399/17).“*

pokračování

[15] Jak se však připomíná v bodě 18 již zmíněného rozsudku č. j. 1 As 70/2019 - 22, „*popsaný typ pochybení však nemusí vést bez dalšího ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud v takových případech váží rovněž efektivitu soudního přezkumu. Pokud například krajský soud pochybil ve své starší judikatuře, nemůže to mít za následek, že je svým pochybením vázán i v dalších případech (viz např. rozsudek ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 38/2011 - 70). Toto pochybení však může způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). K tomu, aby nezohlednění prejudikatury bylo důvodem ke zrušení přezkoumávaného rozsudku, zásadně musí přistoupit i jeho věcná nesprávnost. Opačný postup by zpravidla byl na újmu efektivitě poskytnutí soudní ochrany (viz výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 94/2006 - 51 nebo rozsudek ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 21/2009 - 98).*“

[16] Obsah soudního spisu naznačuje, že krajský soud v době, kdy rozhodoval o žalobě stěžovatele v nyní projednávané věci, nemusel mít informaci o tom, jak byla řešena věc projednávaná u téhož krajského soudu pod sp. zn. 29 A 69/2018. Tato věc byla skončena rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 29 A 69/2018 - 4. Proti rozsudku krajského soudu byla podána žalovaným kasační stížnost vedená nyní u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 434/2019, o níž doposud nebylo rozhodnuto.

[17] Věc sp. zn. 29 A 69/2018 se netýká téhož stěžovatele jako nyní (fyzické osoby Ing. P. S.), nýbrž jiné fyzické osoby (Ing. K. Š.). Společné oběma věcem jsou zástupkyně žalobců (JUDr. Ilona Chladová, advokátka), žalovaný (Krajský úřad Jihomoravského kraje) a právní i skutková podstata věci (jde o obdobné čistírny odpadních vod v téže lokalitě, jen u dvou odlišných rodinných domů). Identifikační údaje, na základě nichž by krajský soud mohl zjistit, že jde o věci řešící obdobné skutkové či právní otázky, jsou tedy takového charakteru, že bylo rozumně možné, byť nikoli jednoduché souvislost obou věcí rozpoznat.

[18] Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 1 As 70/2019 - 22 zabýval otázkou, zda závěr krajského soudu vyslovený v nyní přezkoumávaném rozsudku obстоjí z pohledu zákonnosti. Dospěl k závěru, že nikoliv. Pochybení krajského soudu spočívající v nevypořádání se s rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 29 A 69/2018 - 4, který byl vydán před jeho rozhodnutím a dospěl k odlišným závěrům, tak má vliv na jeho zákonnost.

[19] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány při rozhodování o dodatečném povolení stavby dostatečně nereflektovaly velmi podstatnou skutkovou okolnost, kterou se čistírna odpadních vod v nyní projednávané věci liší od ostatních vodních děl, u nichž je nezbytné povolit umístění dle § 15 odst. 1 vodního zákona. Z dokumentace předložené stěžovatelem, která je součástí správního spisu a byla i součástí žádosti o dodatečné povolení stavby, vyplývá, že čistírna odpadních vod stěžovatele je certifikovaným výrobkem s označením CE. Podle § 15a odst. 1 vodního zákona přitom platí, že *k provedení vodních děl určených pro čištění odpadních vod do kapacity 50 ekvivalentních obyvatel, jejichž podstatnou součástí jsou výrobky označované CE podle zvláštního právního předpisu, postačí ohlášení vodoprávnímu úřadu. Při jejich ohlašování se přiměřeně použijí ustanovení stavebního zákona o ohlašování staveb.* Dále podle § 15a

odst. 4 vodního zákona platí, že *jestliže vodoprávní úřad s provedením ohlášeného vodního díla souhlasí, má se za povolené i nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c); ustanovení § 9 odst. 2 se v takovém případě nepoužije. Vodoprávní úřad sdělí tyto skutečnosti bez zbytečného odkladu správci povodí. V případě, že je provedením ohlášeného vodního díla dotčen vodní tok, sdělí vodoprávní úřad tyto skutečnosti též příslušnému správci vodního toku. Z § 38 odst. 5 věty druhé vodního zákona pak plyne, že výčet a klasifikaci výrobků označovaných CE včetně hodnot přípustného znečištění odpadních vod z nich vypouštěných stanoví vláda nařízením. Konkrétně se jedná o nařízení vlády č. 57/2016 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění odpadních vod a náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních.*

[20] Z uvedeného vyplývá, že je-li domácí čistírna odpadních vod označena CE v souladu s nařízením vlády č. 57/2016 Sb., splňuje požadavky Evropské unie na ochranu právem chráněného zájmu (viz nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 305/2011 ze dne 9. března 2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS), v tomto případě životního prostředí. Právní úprava vodního zákona pak pro takto certifikovanou čistírnu odpadních vod stanovuje celou řadu administrativních úlev, jakými jsou například upuštění od povinnosti získat povolení k umístění stavby spolu s požadavkem ohlášení předmětné stavby (§ 15a odst. 1 vodního zákona), presumpce povolení k nakládání s odpadními vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona (§ 15a odst. 4 vodního zákona) či zbavení povinnosti ohlašování množství vypouštěných odpadních vod do vod povrchových či podzemních (§ 38 odst. 5 vodního zákona).

[21] Nejvyšší správní soud tak shledal důvodnou námitku stěžovatele, že se žalovaný dostatečně nezabýval podmínkami pro povolení předmětné čistírny odpadních vod. Pokud by se správní orgány zabývaly eventualitou, že dodatečně povolovaná stavba stěžovatele je vodním dílem určeným pro čištění odpadních vod do kapacity 50 ekvivalentních obyvatel, jejichž podstatnou součástí jsou výrobky označované CE, mohly by dojít k závěru, že tato stavba neměla být povolována, nýbrž pouze ohlášena příslušnému vodoprávnímu úřadu.

[22] Při dodatečném povolování staveb, jež vyžadovaly ohlášení, totiž zákon reflektoval, že administrativní podmínky pro ohlášení stavby jsou jiné (logicky obecně vzato jednodušší) než pro povolení stavby. Podle § 129 odst. 2 věty šesté zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), kterým je v nyní projednávané věci znění účinné do 31. 12. 2017, totiž platí, že *jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení*. Je zjevné, že uvedená věta pro ty stavby, na něž dopadá (tj. pro stavby, jež vyžadují ohlášení), stanoví jiný okruh podkladů, jež má stavebník k dodatečnému povolení stavby předložit – a sice těch podkladů, které by za běžného postupu předložil k ohlášení stavby.

[23] Správní orgány si tedy v nyní projednávané věci měly pro účely dodatečného povolení stavby nejprve předběžně posoudit, zda předmětná stavba je obecně vzato stavbou ohlašovanou, a pokud by tomu tak bylo, vyžadovat podklady podle § 129 odst. 2 věty šesté stavebního zákona. Pokud by takovým stěžovatelem předloženým podkladem byl i doklad o tom, že čistírna je certifikovaným výrobkem s označením CE (součástí správního spisu

pokračování

takový doklad je), měly zkoumat splnění podmínek pro ohlášení stavby stěžovatele v souladu s § 15a vodního zákona ve spojení s § 104 a násl. stavebního zákona. Pokud by byly tyto podmínky splněny, nebylo by nezbytné o souhlasu k nakládání s odpadními vodami rozhodovat, neboť ten by se již podle § 15a odst. 4 vodního zákona presumoval. Z žádného ustanovení zákona neplyne, že při dodatečném povolování stavby by věcné požadavky na stavbu, která by jinak vyžadovala toliko ohlášení, měly být v tomto ohledu přísnější. Odporovalo by to i smyslu a účelu zjednodušeného režimu u certifikovaných výrobků CE. Jejich podstatou je, že mají standardizované a z technického hlediska bezpečně dostačující parametry z hledisek funkčnosti, bezpečnosti, dopadů na životní prostředí apod. Jinak řečeno, ty jejich vlastnosti, které jsou ověřené certifikací, jsou zaručeny i v případě, že bude stavba, jejichž jsou podstatnou částí, povolena dodatečně, takže také administrativní ulehčení, která s certifikací zákon spojuje, není důvodu při dodatečném povolení stavby neuplatnit.

[24] Nutností posoudit předmětnou stavbu dle § 15a vodního zákona ve spojení s § 104 a násl. stavebního zákona ani případným splněním podmínek v nich stanovených se však správní orgány v řízení o dodatečném povolení stavby nezabývaly.

[25] Krajský soud tak tuto otázku posoudil nesprávně, když aproboval postup a rozhodnutí správních orgánů, neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány a následně i krajský soud za základ svých rozhodnutí, je v rozporu se spisy. Ve správním spisu se totiž nachází dokumentace, z níž vyplývá, že čistírna odpadních vod stěžovatele je certifikovaným výrobkem s označením CE.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud současně i rozhodnutí žalovaného, který je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným výše.

[27] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč) a dále náklady na zastoupení.

[28] Stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Stěžovatelova zástupkyně učinila celkem 5 úkonů právní služby, kterými jsou příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, další podání ve věci v řízení před krajským soudem, podání kasační stížnosti a replika v řízení

o kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Soud tedy přiznal stěžovateli náhradu za pět úkonů právní služby ve výši 5 x 3100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 5 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 17 000 Kč. Náklady řízení celkem činí 25 000 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ilony Chladové, advokátky, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[29] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu